

Cù Lăn Lửa

Hai Hùng SG

Trong đời các bạn đã nhìn thấy con "Cù lằn" lúc nào chưa?, riêng tôi đã thấy dung nhan của con Cù Lăn rồi, hồi ấy tôi không nhớ rõ năm nào trong thập niên sáu mươi, chú Hai làm nghề nhổ răng trong xóm nơi tôi ở, chú nuôi đủ thứ con vật trong nhà, vì những con vật này giúp chú kéo khách đến nhiều hơn, chú huấn luyện cho những con này làm xiếc giúp vui cho khách hàng, chẳng hạn con khỉ nhỏ được huấn luyện chạy xe đạp rất giỏi, con chó biết đi bằng hai chân, hai chân trước con chó cầm lấy cái rổ đi vòng vòng để khán giả bỏ tiền vô ủng hộ cho tiết mục xiếc, còn con Cù Lăn là con vật nhỏ nhắn dễ thương nhưng rất chậm chạp, chú Hai xích nó trên chiếc ghi đông xe đạp, không hiểu phải chăng do nó di chuyển chậm chạp nên trong dân gian người ta lấy tên của Cù Lăn để gọi cho ai đó có những hành động chậm chạp, Cù Lăn thật ra nó là một loại khỉ nhỏ sống ở Nam Dương, nó có tên khác mà người ta thường gọi "Cu li", theo đồn đãi thịt Cù Lăn ngon và bổ dưỡng cho cánh đàn ông, nên Cu li cũng bị săn lùng ráo riết, sở dĩ tôi đi vào chi tiết con Cù Lăn chắc mọi người tưởng rằng câu chuyện tôi sắp kể ra "Cu li" là nhân vật chính, xin thưa tôi làm điều này là tôi đang áp dụng chương "Chỉ Tang mạ Hòe" là kế sách số hai mươi sáu của (Tam thập lục kế) trong Tôn Tử Binh pháp nhằm minh họa cho một kỷ niệm vui buồn thời binh lửa đã qua...

Ngày ấy tôi là chú lính nhỏ tuổi vừa đôi tám, sau ba tháng quân trường mồ hôi đổ tôi được đưa về một đơn vị đóng quân vùng ven đô, thời ấy già từ tuổi học trò, tuy vào quân ngũ sống đời gian lao cực nhọc nhưng hình bóng những cô bạn học thân thương chung mái trường lúc nào cũng len lỏi trong miền ký ức của tôi, để rồi những hình ảnh các cô bạn này đã đi vào thơ, vào văn trong cuốn nhật ký lúc nào tôi cũng kè kè bên mình, tôi giữ gìn cuốn nhật ký này như giữ một báu vật, tôi còn ghi thêm nhiều kỷ niệm đẹp trong đời quân ngũ của mình, tôi đã thêm vài hình ảnh của các "Bóng Hồng" trên đường đời mà tôi từng gặp, có cô xuất hiện nhanh mà cũng bước nhanh vào quên lãng, bởi những lần gặp mặt trò chuyện nhau chẳng có điều gì đặc biệt để ghi lòng, nhưng có cô gái nhỏ tôi chỉ gặp duy nhất một lần tuy hai chúng tôi chưa có thể hiện tình cảm gì sâu đậm, chỉ là câu chào hỏi về đời sống của nhau rồi chuyện trên trời dưới đất, vậy mà khi chia tay với cô bé khiến tôi trăn trở nhiều nỗi niềm...

Tôi ngồi học lóm đàn guitar với anh Mỹ, một người tuy mặc áo lính nhưng tâm hồn nghệ sĩ trong anh lúc nào cũng tuôn trào.

Một hôm anh đệm đàn và hướng dẫn tôi hát bài "Mùa Đông của anh", vì tôi nhớ không lầm còn chừng vài hôm nữa thôi Noel lại quay về trên đất mẹ thân yêu, cái không khí se lạnh với không gian yên tĩnh của tiền đồn vùng ven đô nơi căn cứ "Cồn Tiên" của chúng tôi sẽ rất cô đơn khi khắp nơi mừng Chúa sinh ra đời, dường như không để anh em phải buồn vì nhớ nhà, nhớ người yêu khi mùa Đông quay về, nên anh Mỹ gom chúng tôi lại tập cho mỗi đứa hát một bài để chúng tôi sẽ lần lượt cùng nhau làm "Ca sĩ" mừng ngày Chúa sinh ra đời tại căn cứ chúng tôi đồn trú.

Tôi tập hoài bài hát Mùa Đông Của Anh mà anh Mỹ vẫn chưa ưng ý, anh ta bắt tôi hát đi hát lại rất nhiều lần cho thuần thục vì vậy nên quên cả buổi cơm chiều, toan kiếm cớ nghỉ vì vừa mệt vừa đói bụng, thời may anh Cao Văn Hơi một người đồng đội đã đến cạnh chúng tôi hồi nào chẳng hay, đến chừng anh Hơi lên tiếng lúc ấy tôi và anh Mỹ mới giật mình:

- Hùng nè, có thư hồi âm rồi đó, đi lên "Hầm" của thằng Nền ba anh em mình coi chung cho vui, cho nó nghỉ hát đi ông Mỹ.

Thiệt là mừng, vì nếu tôi nghỉ hát ngang xương thì cũng chẳng ai có quyền bắt bẻ điều gì, vì đây là cuộc chơi với nhau chứ chẳng phải nhiệm vụ bắt buộc tôi phải thực hiện, nhưng tôi sợ anh Mỹ buồn lòng nên tôi phải cố gắng, đến lúc anh Hơi nói câu này xong, anh Mỹ đồng ý làm tôi mừng vô hạn vì: "Bất chiến tự nhiên thành" thử hỏi ai mà không khoái chí, tôi vỗ vai anh Mỹ rồi nói theo kiểu "Mại hơi":

- Tui lên đọc thư xong sẽ xuống đây liền, phải tập xong bản nhạc này, bằng không tới ngày đó hát dở sẽ bị chọi cà chua với trứng vịt un là quê lắm há anh Mỹ.

Nắm được tâm trạng tôi lúc ấy, anh Mỹ "Độ lượng" nói:

- Không có gì phải gấp gáp Hùng ơi! cứ thoải mái đọc thư của các em gái hậu phương đi, thông thả mình tập tiếp.

Nói xong anh nháy mắt ghẹo tôi, vì anh biết tổng tông tong tôi đang ngóng trông bức thư này dữ lắm rồi.

Tôi khoác vai anh Hơi đi thẳng đến căn hầm trú ẩn của anh Nền, hơi thất vọng vì thấy cái cửa hầm của anh Nền đóng kín, cửa hầm này được làm bằng những mảnh ván thông của thùng đựng đạn pháo binh được ghép lại làm cửa, tôi dí mắt dòm vô khe cửa thấy ngay anh Nền đang cầm lá thư màu hồng vừa đọc vừa mỉm cười một mình, tôi ra hiệu cho anh Hơi biết ngụ ý anh Nền có trong hầm, hai anh em tôi tông cửa vào làm anh Nền chới với vì anh đang thả hồn vào lời thơ tình tứ của cô em gái đồng ý kết bạn tri âm với anh, sau một giây hốt hoảng anh Nền bình tĩnh khi thấy tôi và anh Hơi, anh Nền lên tiếng:

- Ông Hơi với thằng Hùng sao không kêu tui mở cửa cho, đập cửa kiểu đó hư là mệt tui lắm đó.

Anh Hơi cự nự:

- Tui nói ông Nền rồi, chờ đủ ba người cùng đọc cho vui, chưa chi ông muốn hưởng trọn hết rồi.

Anh Nền trả lời:

- Tui tưởng mấy em gái hồi âm có một thư chung thôi, ai dè có 3 cái luôn, tui đọc thư riêng của Loan viết cho tui mà, còn cô Bích có viết riêng cho ông nè, thằng Hùng thì em Phan Trúc Ly cũng có hồi âm bức thư màu xanh hy vọng, chao ơi thư nào cũng thơm phức.

Nghe anh Nền nói vậy, anh Hơi đổi giận làm vui:

- Vậy sao, tui cứ tưởng...

Thấy địch thủ biết lỗi, anh Nền làm tới:

- Tưởng tưởng con khỉ khô họ, thôi lấy thư đọc đi ông ơi.

Tôi và anh Hơi mỗi người nhận một lá thư từ tay anh Nền đưa, anh Hơi thì nhảy phốc lên cái võng nằm đông đưa đọc lá thư, còn tôi thì ra khỏi căn hầm ngột ngạt đó, tôi leo lên nóc hầm chui vào cái vọng gác làm bằng bao cát thật dày, ở trên vọng gác không khí thoáng mát làm tôi khoan khoái vô cùng, cầm trên tay bức thư hồi âm từ mục "Kết bạn tri âm", ba anh em chúng tôi đã gửi lời giới thiệu cho tờ báo nọ, khi gửi đi chúng tôi cứ trông ngóng và đếm từng ngày, báo phát hành cả tuần mà chẳng thấy "ma" nào đếm xỉa đến ba cái tên chúng tôi, mỗi lần ông bưu tín viên ghé lại đơn vị, tôi là người đầu tiên hỏi han kết quả, lần nào cũng nhận được cái lắc đầu của ông Hạ sĩ quan bưu tín viên kia, có lần ông thắc mắc hỏi:

- Chú em mầy trông thư của ai mà trông dữ thần ôn vậy, cho tui biết đi nếu có tui ưu tiên lấy về liền cho.

Tôi hơi ngập ngừng nhưng rồi cũng thổ lộ cho ông ta biết luôn:

- Dạ thưa thượng sĩ, thư kết bạn tri âm đó mà.

-Chèn ơi vậy mà (Qua) tưởng người yêu gì chứ, té ra ba cái vụ kết bạn này nó hay nói dóc về mình lắm, chú em mầy phải cẩn thận coi chừng bị xí gạt nhe.

Tôi thầm cảm ơn ông Bưu tín viên này vì ông tốt bụng khuyên nhủ tôi nhằm tránh bị người xấu lợi dụng, tôi đáp lời:

- Dạ cảm ơn Thượng sĩ, tui em biết "liệu cơm gắp mắm" mà, khi nào có thư nhờ Thượng sĩ đem về giùm.

Ông Thượng sĩ già vui vẻ đáp:

- Chú em mầy khỏi lo vụ đó, nghề của chàng mà, yên chí đi nhe chú em...

Tôi mở lá thư của Ly ra để đọc coi cô nàng nói gì trong lá thư đầu tiên gửi đến cho mình, tôi đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, lời thư chân chất nàng tỏ ý rất muốn làm quen với những người lính như tôi để nghe kể chuyện về đời thực của những người lính thay vì chỉ biết qua phim ảnh thơ văn, cuối thư Ly mong ước được một lần gặp mặt, tôi xếp lá thư lại cất vào túi áo và cẩn thận gài nút áo sợ lá thư kia thất lạc thì chắc tôi sẽ buồn lắm lắm.

Cũng như anh Hơi và anh Nền, chúng tôi liên tục nhận được thư hồi âm của các cô nàng khiến cả ba đứa tôi yêu đời lên thấy rõ, sự việc này không thoát khỏi cặp mắt đầy kinh nghiệm trong "Tình trường" của ông Thượng sĩ Bưu tín viên, nên một lần phát thư cho ba đứa tôi ông đưa ra lời chọc ghẹo:

- Ba chú em lúc này tui thấy coi bộ yêu đời dữ hen, ba cô gái có hứa hẹn gì hông? Nếu được mấy chú em tiến tới hôn nhân đi, mình làm đám cưới nhà binh một lượt cho vui.

Anh Hơi mắc cỡ nói với ông:

- Chỉ là kết bạn tâm tình cho vui thôi, tui tui là lính lác lấy vợ khó lắm Thượng sĩ ơi...

Một hôm khi đọc lá thư của cô Bích (Bích được Loan và Ly xem như chị, vì cả ba người cùng học chung một mái trường) đề nghị chúng tôi sắp xếp thời gian để gặp nhau, Bích đề nghị cả nhóm đi chơi chung với nhau, nàng ta chọn vườn trái cây Lái Thiêu là nơi đôi bên gặp gỡ, khỏi phải nói cả ba chúng tôi mừng khôn xiết, tiền lương tháng đó chúng tôi cố dành dụm để hùn hạp lại chuẩn bị cho cuộc hội ngộ được trọn vẹn, tưởng mọi việc chuẩn bị đầu vào đó chỉ chờ đến ngày đã định thì tôi sẽ gặp mặt Trúc Ly của mình, ngờ đâu sáng hôm đó trùng ngày tôi phải trực máy cho đơn vị, bối rối trong lòng vì nếu tôi để cho cô nàng Trúc Ly bị "leo cây thoa mỡ bò" thì coi như việc cố công làm quen với Trúc Ly sẽ tan thành mây khói, cho dù tôi có giải thích thế nào chắc chắn "Nàng tiên nhỏ bé" này chẳng bao giờ thông cảm cho tôi đâu, tôi đem chuyện này bàn bạc với hai anh bạn "Đồng hội đồng thuyền" với mình:

- Tiêu tùng rồi hai anh ơi, ác một cái tui trực ngay ngày đó mới chết chứ, bây giờ phải làm sao đây?

Anh Nền đã không giúp cho tôi mà anh còn nói theo kiểu "đẩy cây":

- Thì tới phiên trực mình cứ trực, nhiệm vụ phải ưu tiên chứ, còn hẹn hò bữa đó không được thì bữa khác, đó còn đó chứ mất mát chi đâu mà sợ Hùng ơi!

Anh Hơi thì khác, anh bày kế cho tôi:

- Hùng nhờ thằng Phích nó trực thay đi, rồi trực bù lại cho nó sau.

Tôi ái ngại nói với anh Hơi:

- Chủ nhật thằng Phích nó hay bận bịu với vợ con, chắc gì nó chịu trực thay.

Anh Hơi thúc tôi:

- Thì cứ nhờ nó thử coi sao, "Con không khóc làm sao mẹ biết được mà cho bú".

Tôi nghe anh Hơi bày kế như vậy, nhưng nếu tôi nhờ thằng Phích bằng cái miệng tài của mình không thôi có khi sẽ bị trượt quớt, vì vậy tôi mua một gói thuốc Rubi Queen "Hối lộ" để cho nó vui lòng trực thay, vậy đó chẳng những thằng Phích nó không từ chối mà nó còn ủng hộ tôi hết mình, Phích nói:

- Anh em chung ban với nhau, giúp đỡ choàng gánh việc cho nhau là thường, có gì đâu mà Hùng mua thuốc cho tui mần chi cho tốn kém. Cứ đi chơi thoải mái đi nhớ "Cua" cho dính em Trúc Ly nhe.

Miệng thằng Phích tuy nói với cái giọng đầy tình cảm, nhưng tay nó nhanh chóng chộp gói Rubi Queen nhét vô túi quần Kaki như sợ tôi đổi ý.

Vườn măng cụt Lái Thiêu đang nghịch mùa nên các khu vườn vắng hoe khách đến viếng, tôi quan sát chỉ có vài ba cặp tình nhân đến đây, chủ yếu đến để lấy cái không khí yên tĩnh trong lành nơi này, để làm nơi hò hẹn nên măng cụt có trái hay không chẳng ai màng đến.

Chúng tôi có hết thấy sáu người trên ba chiếc Honda, ghé vườn măng cụt của một "bà chủ" còn khá trẻ, thấy chúng tôi ghé vô chị ta đơn đả mời chào:

- Mấy anh chị vô đi, không có măng cụt nhưng có mận trên cây, cứ ăn thoải mái không tính tiền.

Chúng tôi gửi xe trước sân nhà chị ta xong, mọi người cùng tay xách nách mang đồ ăn thức uống đi sâu vào bên trong vườn, đến bên một mương nước không khí mát rượi, chúng tôi trải Poncho xuống đất rồi bày biện đồ đạc xuống cùng nhau ăn uống vui đùa, đang trao đổi cùng nhau những sở thích, lối sống, công việc...v.v.. Dường như "Trời già" ghen tuông với cuộc hội ngộ đầm ấm của chúng tôi nên đã "phá đám" bằng một trận mưa bất chợt, rồi dường như có sự sắp xếp của hai ông anh kia, sẵn cơn mưa này họ bắt cặp với nhau mỗi cặp lủi vào những chòi lá nhỏ gần đó, còn lại tôi và Trúc Ly giống như hai con chim nhỏ chưa từng tung cánh để bay vào đời nên hai đứa lúng túng không biết đi đâu để trú mưa, bất chợt tôi thấy áo dài trắng học trò của Trúc Ly bắt đầu thấm ướt khiến da thịt của em lộ dần ra, tôi phát hoảng vội lấy tấm poncho còn lại chưa sử dụng nằm gần đấy, tôi giăng cái poncho ra che mưa cho hai đứa, bên ngoài mưa rơi lộp độp trên tấm Poncho, bên trong tôi và Trúc Ly co ro vì thấm lạnh, hơi ẩm toát ra từ thân người Ly, nó mang một mùi hương thật quyến rũ, cả hai chúng tôi im lặng trong cơn mưa nhìn những giọt mưa rơi, thỉnh thoảng có cơn gió thổi thốc đến khiến tấm Poncho tung bay phần phật nên Ly phải nép

sát vào tôi cho đỡ lạnh, thời gian như ngừng trôi, tôi nghe con tim của Ly đang đập đều nhịp khác với con tim tôi nó lại đập loạn xạ. Bỗng tôi nghe tiếng Trúc Ly hỏi:

- Anh Có người yêu chưa?

Bất ngờ với câu hỏi này chưa kịp đáp lời Ly hỏi tiếp:

- Sau này nếu hết chiến tranh anh Hùng phải trở về đời sống dân sự anh sẽ làm nghề gì?

Câu hỏi trước tôi còn ú ớ nằng ta bồi thêm câu hỏi sau quá khó, vì chẳng khác nào cô giáo ra đề một bài luận mà "học trò" chưa đủ sức để làm, quả thật vậy cuộc chiến triền miên chẳng thấy dấu hiệu cho ngày im tiếng súng thì đâu ai có thời gian để tính cho chuyện tương lai riêng mình, tuy vậy tôi cũng "phang đại" ra một câu cho có chuyện để nói:

- Ờ chắc tới ngày đó anh phải tìm cách đi học lại, học hàm thụ cũng được mà Ly, Ly thấy anh tính vậy được không?

Ly hóm hỉnh đáp:

- Sợ tới chừng đó anh "Già khú đế" rồi sức khỏe, tinh thần đâu mà học với hành.

Nói xong Ly phá lên cười, tôi cũng cười hùn với Ly qua ý nghĩ ngộ nghĩnh của cô em này.

Tôi và Ly còn nói với nhau nhiều chuyện nữa, từng câu chuyện vụn vặt của đời thường, hai đứa "ráp nối" lại thành một câu chuyện không đầu không đuôi trong lần hội ngộ lần đầu và cũng là lần cuối này.

Cơn mưa rồi cũng ngớt, cái không khí mát lạnh khi tôi và Ly thoát ra khỏi cái Poncho tù túng kia, lúc này thì anh Hơi và anh Nên từ mái tranh nhỏ bé kia chui ra, thấy hai đứa tôi đứng sớ rớ bên nhau anh Hơi gợi ý:

- Sao Hùng, em Ly học giỏi lắm đó nghe, Bích nói tháng nào Ly cũng có tên trên bảng danh dự của lớp hết đó.

Nói xong tôi thấy anh Hơi cười cười rồi nháy nháy mắt với tôi, thú thật tôi y như thằng khờ chẳng biết anh muốn ngụ ý nhắc tôi điều gì, tôi quay qua Ly khen cô bé một câu:

- Ờ không ngờ anh quen với người học giỏi nha, anh chúc mừng Ly nhe.

Tôi tập tành "Ga lăng" (tôi bắt chước hành động của nhân vật nào đó trong tiểu thuyết), tôi khom người ngắt một cành hoa "Sao nhái" mọc bên cạnh trao cho Ly rồi nói:

- Anh tặng cho Ly nè.

Chẳng thể hiện gì trên khuôn mặt, Ly hờ hững cầm lấy cành hoa mong manh tôi tặng cho nàng, rồi nàng thốt nhẹ câu nói:

- Cảm ơn anh.

Tôi linh cảm có điều gì đó Ly không hài lòng về mình, tôi cứ nghĩ mãi không ra, nhiều giả thuyết tôi đặt ra, quần áo mình không sạch, có mùi lạ, thân mình, đầu tóc. v.v.. Mọi việc đều tốt hết vì trước khi cuộc hội ngộ này tôi đã chuẩn bị đầu vào đó một cách hoàn hảo, thậm chí tôi còn sức dầu "pi lăng tin" lên mái tóc và chải láng o, vậy mà thái độ của Ly làm tôi nghĩ nát óc chẳng biết mình sai chỗ nào để nàng ta phải giận hờn...

Chào từ biệt các cô gái nhỏ hậu phương sau một ngày rong chơi, chúng tôi quay về công việc

Sáng hôm sau khi cả ba ngồi uống cà phê trong căn hầm của anh Nên, anh Hơi hỏi tôi:

- Hùng nè, hôm qua nháy mắt kêu hôn em Ly một cái mà sao im re vậy, lúc trời mưa hai đứa có tâm tình gì không?

Tôi trở mắt nhìn anh Hơi, rồi hỏi:

- Mới quen đây, đi chơi lần đầu mà hôn ầu tui sợ em Ly đánh giá mình không đàng hoàng, lợi dụng như vậy kỳ lắm anh ơi.

Đến lượt anh Nên trở mắt, anh nhìn tôi như gặp một người thời tiền sử đang ngồi trước mặt anh, anh nói:

- Bé Ly nó thích Hùng lắm đó, đi chơi với người ta cả buổi vậy mà chẳng có đụng chạm gì hết hả ông thần?

Tôi nghĩ hai ông anh này muốn "kiểm tra" phẩm hạnh của mình nên làm bộ nói vậy nhằm "khích tướng" để tôi nói thật, tôi bèn trả lời:

- Bé Ly Hiền và dễ thương lắm, Hùng quý bé Ly nên đâu dám làm điều gì quá đáng đâu hai anh.

Nghe tôi nói vậy, anh Hơi muốn tôi xác nhận lần nữa, anh hỏi:

- Anh thấy hai đứa chui vô Poncho tình tứ lắm mà, vậy mà chẳng ôm, chẳng hôn em gì ráo hả?

Tôi thật thà:

- Chỉ nói chuyện thôi hai anh ơi! Làm vậy kỳ lắm.

Anh Nên đang bưng ly nước trà lên uống, nghe tôi quả quyết như vậy anh cười sằng sặc văng cả nước trà trong miệng ra ngoài, anh lên tiếng:

- Cái thằng Hùng này đúng là đồ "Cù Lằn lửa", người ta con gái người ta không ngại, còn ông "đưa rựa" trăm phần trăm mà sợ nọ kia.

Tưởng anh Hơi lên tiếng bênh cho cái "đàng hoàng" của mình đối với Ly, ai dè ổng còn hòa theo làm cho tôi cú đúp nữa:

- Đúng là "Cù lằn" thiệt nghe Hùng, người ta con gái không lẽ gợi ý để mang tiếng "Cột đi tìm trâu" sao? Hèn chi lúc về Trúc Ly buồn hiu hắt luôn, tại Hùng hết thấy đó nghe.

Nghe hai ông anh nói như vậy tôi chột như bưng tỉnh, quả thật trong lúc nói chuyện với cô nàng trong tấm Poncho, nhất là lúc gió hất vào cô nàng lấy cớ nép sát vào mình nhằm để mình "Chở che", ai dè tôi cứ "Tĩnh bơ sư cụ" khiến Ly thất vọng, có thể nàng nghĩ tôi không tha thiết gì với nàng khiến nàng chạm tự ái quay ra hờ hững với tôi, riêng tôi thì với Trúc Ly tôi có cảm tình từ lá thư đầu tiên, cái tình cảm nó vẫn không suy suyển đến khi chia tay nhau trong lần hội ngộ, tôi tôn trọng không dám xúc phạm đến mối tình trong trắng tuổi học trò của Ly, vậy là tên con "Cù Lằn lửa" mà hai anh bạn gán cho tôi tôi đành nhận định theo kiểu phân hai là đúng thì có đúng, mà sai thì cũng có sai.

Rồi kể từ hôm đó trở đi hai anh bạn tôi vẫn nhận thư đều đặn, còn tên "Cù Lằn lửa" chẳng còn cái thư nào mang tên Phan Trúc Ly gửi đến khiến tôi buồn da diết cả mấy tháng liền.

Vậy đó theo các bạn tôi đúng là "Cù lằn lửa" hay không???

Mấy chục năm qua rồi, mỗi khi có dịp đi ngang khu vườn trái cây ngày xưa ở Lái Thiêu, bao nhiêu kỷ niệm nó lại có dịp ùa về trong ký ức, tôi lơ mơ thấy dập dấp tà áo dài trắng trinh nguyên của ba cô gái mà chúng tôi "Kết bạn tri âm" ngày xưa vẫn tung bay phất phơ trong nắng gió như thuở nào.

Viết xong 2.11.2017- 16h19pm